

Rose

ฮัสกี้หน้าโง่ กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 9

二哈和他的白猫师尊

肉包不吃肉 โรว่เปาปู่ซือโรว่

เขียน

Bou Ptrn

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

เมื่อก่อนทำเขียนจวินไม่ชอบอ่านหนังสือ แต่หลายปีมานี้ ข้างกายเขาไม่เหลือผู้ใด
ราตรียาวนานไม่มีสิ่งใดให้ทำฆ่าเวลา ได้แต่ต้องพลิกตำราอ่านคัมภีร์ม้วนไม่ไผ่
อ่านไปอ่านมาก็นึกสนุกเล่นตีความตัวอักษร

-โรว่เปาปู่ซือโรว่

ကလေးဂိုဏ်း

คำนำสำนักพิมพ์

ย้สั๊กั้หน้าเ้งกับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 9 เรื่องราวของตัวละครที่พลิกผันจนไม่รู้จะไปจบลงที่ตรงไหนในเล่มก่อนหน้าก็ยังไม่พลิกผันอย่างต่อเนื่อง แต่ดีหน่อยที่หลังจากพลิกคว่ำคะมำหายไปหลายตลบในที่สุดก็มาถึงจุดจบเสียที

แต่ที่ผ่านมามีเรื่องที่ไม่ถึงเยอะเยะมากมายแล้ว พอถึงจุดจบก็ยังมีเรื่องที่ไม่ถึงให้อึ้งงันอยู่ และเรื่องราวทั้งหมดที่ผ่านมาก็ทำให้ตระหนักได้อย่างหนึ่งว่า คนบริสุทธิ์ต่อให้ไม่พูดก็ยอมบริสุทธิ์อยู่วันยังค่ำ คนชั่วต่อให้ไม่ยอมรับก็ยังเป็นคนชั่วอยู่นั่นเอง

Rose

คำนำผู้แปล

เมียวเหมียวเมียวเหมียว (สวัสดีครับ) พักหลังๆ มาฉันสังเกตเห็นว่า คนรอบตัวเลี้ยงแมวกันเต็มไปหมดเลย ซึ่งผมเพิ่งทราบว่าคุณโร้วเป่า ก็เลี้ยงแมวเหมือนกัน แมวของเธอชื่อว่าไซเป่า เป็นแมวตัวสีส้ม ขนฟูๆ น่ารักๆ

ไซแล้วครับ ผมกำลังพูดถึงไซเป่าตัวเดียวกับแมวของหวังฟูเหริน ที่อยู่ในเรื่องนั่นเอง ไม่รู้น้องได้ค่าตัวบ้างไหมนะ เพราะน้องมีบทบาทอยู่พอสมควรเลย รอดติดตามน้องกันได้นะครับ รับรองว่าสนุกแน่นอน ^o^

น้อมคารวะ

Bou Ptn

TRIGGER WARNING :
นิยายเรื่องนี้ NOT FOR EVERYONE

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ among other immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา), angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน), cannibalism (การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน), child abuse (การทารุณกรรมเด็ก), coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ), corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย), death (การตาย), depression (ภาวะซึมเศร้า), explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), gang-rape (การข่มขืนเป็นกลุ่ม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), genocide (การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์), gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง), humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย), massacre (การสังหารหมู่), mental and emotional abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ), questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย), rape/non-con/dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจ่ายอม), suicide (การฆ่าตัวตาย), starvation (ความอดอยาก), torture (การทรมาน), underage sex (การมีความสัมพันธ์กับคนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์) unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

ကလေးဂိုဏ်း

ยอดเงาสื่อเชิง โชคชะต้ายากหลีกเลี่ยง

เจียงซีมิได้พูดอะไร เซวียเหมิงเองก็ไม่พูดอะไรเช่นกัน

ผ่านไปนาน เจียงซีจึงเอ่ยด้วยสีหน้ามั่นใจ กระอักกระอ่วนอย่างยิ่ง “ในเมื่อเจ้าได้ยืนยันหมดแล้ว ก็ไม่ต้องให้ข้าพูดอีก”

“...”

“เจ้าไปจัดการงานศพเถอะ ทำตามธรรมเนียมของยอดเงาสื่อเชิง” เจียงซีเบือนสายตาไป ถึงขั้นไม่ยอมมองเซวียเหมิง “มารดาเจ้าฝากบุตรไว้กับข้า ข้าจะรอเจ้าที่เชิงเขา”

เซวียเหมิงเริ่มขยับตัว เพียงแต่เป็นการขยับตัวที่ไม่มีความหมายอะไรทั้งสิ้น

โลหิตร้อนทั่วร่างคล้ายถูกสูบไปจนหมดสิ้นแล้ว เพียงแค่ขยับนิ้วมือไม่กี่ทีก็ผละถูกร่วงแรงทั้งหมดของเขา

เซวียเหมิงมองเข้าไปในตำหนักตานหินอันเงียบสงัด คราบเลือดบนพรมเมื่อตัดกับเปลวไฟดูไม่ค่อยชัดเจนเท่าใดแล้ว แต่ร่างของเซวียเจิ้งยังพุบอบอยู่ที่พื้น ยามที่เขาไม่ยิ้ม ใบหน้าดูแก่ชรา เห็นริ้วรอยชัดเจนจนผมก็ขาวโพลน

ขณะที่เจียงซีกลับยังคงดูเหมือนอยู่ในวัยไม่ถึงสามสิบปี หนุ่มแน่นตลอดกาล

เซวียเหมิงค่อย ๆ ก้าวเข้าไปในตำหนัก ก่อนจะหยุดฝีเท้าลง

“เจ้าไปซะ”

เจียงซีหันมา สิ่งที่เห็นคือเงาหลังเดี่ยวตายของเซวียเหมิง

“ข้าไม่ยอมรับเจ้า เจ้าไม่ใช่บิดาข้า”

กล่าวจบ ประตูตำหนักก็ปิดดังปัง ผ่านไปสักพัก เจียงซีได้ยินเสียงร้องไห้แหบแห้งดังขาด ๆ หาย ๆ อย่างรวดเร็วมาจากด้านใน เหมือนหัวใจเหล็กสลาย

“...”

เจียงซียืนท่ามกลางลมหนาวอยู่นาน กระทั่งมือเท้าเย็นเฉียบ ก่อนจะค่อย ๆ เดินลงเขาไป

ที่เชิงเขา กลุ่มผู้ฝึกบำเพ็ญवादกัลวเพ็ลึงสวรรคร์พญาหงส์ ส่วนใหญ่ล้วนสลายตัวไปกันหมดแล้ว มีเพียงวังท่าเสวียที่ยังเหลือศิษย์เอาไว้ที่นั่นบางส่วน ในนั้นมีเหมยทานเสวียอยู่ด้วย

เห็นเจียงซีลงมา บรรดาผู้เยาว์วังท่าเสวียต่างก้มหน้าหลุบตาทำความเคารพเขาตามมารยาท “เจ้าสำนักเจียง”

เจียงซีรู้สึกว่กัลมาเนื่อบนไบบหน้าตนแข็งที่ออกไปหมด เขาเม้มริมฝีปาก นัยน์ตาสีน้ำตาลตกที่เหมยทานเสวียซึ่งเป็นหัวหน้า “ยังไม่ไปกันอีกหรือ”

เหมยทานเสวียเอ่ยอย่างนุ่มนวลและเฉยชา “รอสหายเก่า”

เจียงซีเข้าใจว่าเขาหมายถึงใคร “เขายังไม่ลงมาทันทีหรอก”

เหมยทานเสวีย “ทันทีหรือไม่ก็จะรอ สามวันสี่วันก็จะรอ ไหน ๆ ไม่มีอะไรทำ ก็รออยู่ที่นี้” เขาเจียบไป ก่อนเอ่ยต่อ “อีกอย่าง เจ้าสำนักเจียง ประมุขวังฝากคำพูดให้ข้ามาบอกท่าน”

อารมณ์ว่ารุ่นเต็มอกมีอาจะระบาย เจียงซีระงับเอาไว้พลางถาม “อะไร”

เหมยทานเสวียคารวะเขา “ประมุขวังตัดสินใจจะไม่คล้อยตาม หอเทียนอิน และจะไม่ร่วมมือกับสำนักของโลกบำเพ็ญเพียรระดับสูงอีก นับจากนี้ หากเจ้าสำนักเจียงในฐานะประมุขของบรรดาสำนักเซียน

คิดวางแผนทำการสิ่งใด ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงวังท่าเสวี่ยของเราอีก”

เจียงซีเจียบไปครู่หนึ่ง สีหน้าไม่สงบออกอารมณ์ “พวกเจ้าคิดแยกตัวจากกลุ่มสำนักเซียนนับจากนี้?”

“หัวเตี้ยวกระเทียมลืบแม่น้ำกลั้ว” แววดาเหมยหานเสวี่ยยังเป็นประกายคล้ายระลอกน้ำยามวสันต์ เจือรอยยิ้มน้อยๆ ทว่าสีหน้าออกจะดูเย็นชา “แต่การคล้อยตามสิ่งที่เรียกว่าศรัทธาในทวยเทพอย่างหน้ามิดตามัวต่างหาก คือสิ่งที่เราไม่พึงปรารถนาที่สุด”

เจียงซีจ้องเขา

ในใจรู้สึกเดือดดาล คับข้อง และเหยียดหยามอย่างไม่มีสาเหตุ

ในอดีตเขาเห็นหนานกงหลิวนั่งบนตำแหน่งนี้ รู้สึกว่าการตัดสินใจหลายอย่างของหนานกงหลิวล้วนเหลวไหลและน่าขัน ทว่าเมื่อตนก้าวขึ้นมาถึงจุดนี้จริง ๆ จึงตระหนักว่า มีหลายเรื่องเหลือเกินที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของตน

จัดการกับไม่หรรษา คือความตั้งใจเดิมของเขาหรือ

คล้อยตามและเชื่อฟังหอนอนอย่างหูดามีติดบอด คือสิ่งที่ใจเขาต้องการจริง ๆ หรือ

การปราบปรามยอดเขาสื่อเชิงครั้งนี้ เขาเคยพยายามอย่างเต็มที่ที่จะยับยั้ง แต่ทุกสำนักล้วนโต้แย้ง เขาเป็นผู้นำของเหล่าผู้ฝึกเซียน สุดท้ายจะทำได้ อย่างไรก็ดี แต่ก่อนยังสามารถนำกูเยวี่เยี่ยแยกตัวไม่ข้องเกี่ยว แสดงท่าทีของตนเองได้ ทว่ายามนี้เขาอยู่ในตำแหน่งสูงสุด ขณะที่กูเยวี่เยี่ยก็กลายเป็นสำนักใหญ่อันดับหนึ่งในใต้หล้า เขากลับพบว่าตนไม่มีที่ให้ย้อนกลับไปได้แล้ว

สุดท้ายเขาต้องกลายเป็นหนานกงหลิวไปอีกคน

เจียงซีหลับตา จากนั้นสะบัดแขนเลื้อยจากไปโดยไม่พูดอะไร เหมยหานเสวี่ยมีการศึกษารู่มารยาท จึงทำความเคารพไล่หลังเขาอีกครั้ง พลังเอ่ยเสียงเรียบเฉย “น้อมส่งเจ้าสำนักเจียง พบกันใหม่ในยุคทภพ”

เขาไม่ตอบ ร่างในชุดครามปักลายด้วยดินเงินจากไปไกลโดยไม่หันกลับมา

ในอดีต เ้ารับตำแหน่งประมุขที่เ้าหลิงซาน เ้าแทนที่ความรุ่งเรืองในวันวานของหนานางหลิว เบื้องล้งเต็มไปด้วเสียงแซ่ซ้องสรรเสริญยินดีปริดา ตอนนั้นเ้าคิดว่าตนจะต้องต่างจากประมุขรุ่นก่อนแน่นอนคิดว่าจะสามารถอากัยกำลังของตนเอง เปลี่ยนตะวันจันทราและฟ้าดินได้ ตอนนั้นเ้ามีความทะเยอทะยาน มีความปรารถนาและปณิธานแรงกล้า

ทว่ายามนี้เ้าเ้าใจแล้วว่า...

ที่เ้าเสียใจแซ่ซ้องสรรเสริญในวันนั้น มิใช่กำลังต้อนรับผู้นำที่เก่งกล้าสามารถของเหล่าผู้ฝึกเซียนแต่อย่างใด แต่กำลังฝ้งร่างและดวงวิญญาณอันเสรีของเ้าต่างหาก

นับจากนั้น ยุทธภพไกลห่าง ฟ้าดินไพศาล พบประมุขเจียงง่ายตายนัก แต่ตามหาตัวเจียงซึ้นั้นแสนยาก

หลังจากเซวียเหมิงฝ้งสพบิดามารดาแล้วก็ได้ไปกัายอดเ้าลือเซิง กระทั่งเพลิงสวรรคตมอดดับ เหมยหานเสวียได้รับคำสั่งให้ขึ้นเ้าไปหาเซวียเหมิงสุดท้ายพบเ้าสลบไสลไม่ได้สติอยู่ในตำหนักชวงเทียน จึงพากลับไปตีวังท่าเสวียแห่งคุนหลุน

ขณะเดียวกัน ประมุขวังท่าเสวียประกาศต่อได้หล้า นับจากนี้ทุกสำนักจะร่วมตัดสินการใด ไม่จำเป็นต้องแจ้งคุนหลุนอีก คุนหลุนจะไม่ขอผูกมัดกับกฎเกณฑ์ของโลกบำเพ็ญเพียร และขอตัดขาดความสัมพันธ์นับจากนี้

ต่อมาเจียงซีเรียกรวมตัวที่เ้าหลิงซาน เพื่อหารือถึงเรื่องใหญ่ที่เกิดขึ้นในระยะนี้ ในที่ประชุม เจียงซีเสนอว่าการตัดสินคดีสำคัญจะต้องพร้อมด้วสามสุภา ได้แก่ การพิพากษาโดยเปิดเผย การพิพากษาร่วมกันโดยทุกสำนักเซียน และการพิพากษาโดยสามัญชน ไม่ควรฟังความจากสำนักใดสำนักหนึ่งเพียงแห่งเดียว

แม้เ้ามิได้เจาะจงว่า “สำนักใดสำนักหนึ่ง” ที่ว่านั้นหมายถึงสำนักใด แต่ทุกคนต่างรับรู้ถึงความไม่พอใจที่เ้ามีต่อหอเทียนอิน ด้วยเหตุนี้เจียงซีจึงถูกโต้แย้งอย่างรุนแรง...

“หอเทียนอินสร้างโดยทวยเทพ เจ้าหอมู่ไต่สวนโดยใช้เทพคัสตราตราชูที่ทวยเทพทิ้งไว้ ไม่มีอะไรที่เที่ยงธรรมไปกว่าคำพิพากษาของเทพเจ้าแล้ว”

“เจ้าสำนักเจียงกระทำการไม่ยั้งคิดเช่นนี้ สวรรค์จะต้องพิโรธ”

ยังมีคนคร่ำครึจำนวนหนึ่งที่ศรัทธาในหอเทียนอิน ยกย่องทุกคำพูดและการกระทำของมู่เยียนหลิวราวกับเป็นหลักเกณฑ์ พอเห็นเช่นนี้ก็เดือดดาลัน ไม่รู้เอาความกล้ามาจากที่ใด ตบโตะลุกขึ้นมากลางที่ประชุมทันที

“ตลอดหลายพันปีที่ผ่านมา หอเทียนอินเหมือนแสงสว่างของโลก บำเพ็ญเพียร ความผิดและความไม่ชอบธรรมทั้งหลายล้วนได้รับการชำระโดยพวกเขา เพราะมีหอเทียนอินอยู่ในโลกบำเพ็ญเพียร หลายคนที่คิดกระทำผิดจึงยังลังเล เจ้าสำนักเจียง ท่านจะดับไฟศักดิ์สิทธิ์ของโลกบำเพ็ญเพียรนี้หรือ”

เจียงซีเอ๋ยเสียนนำเกรงขาม “ตามความเห็นของทุกท่าน หอเทียนอินเป็นสถานที่บริสุทธิ์โปร่งใส ไม่มีวันทำผิดพลาดอย่างนั้นหรือ”

“หอเทียนอินตั้งอยู่ในโลกมาเป็นพันปี สร้างขึ้นโดยทวยเทพ ย่อมไม่มีทางทำผิด”

“เราทุกคนฝึกบำเพ็ญ ก็เพื่อจะละสังขารเป็นเซียน หากเจ้าสำนักเจียงเห็นว่าเทพเซียนบนสวรรค์ก็กระทำผิดได้ ความศรัทธาในการฝึกบำเพ็ญจะเอาไว้ที่ใดเล่า”

คนคร่ำครึมีมากเหลือเกิน พวกเขาต่างโต้แย้ง ออกตัวปกป้องหอเทียนอินกันอย่างดุเดือด สุดท้ายเจียงซีสีหน้าหม่นทမ်းมึน แต่ก็ไร้เรี่ยวแรงจะคะคานกับพวกเขา

ในที่สุดก็จบลงอย่างคาราคาซัง

หว่ากระตาดไม่อาจห่อไฟ สุดท้ายความจริงก็ต้องลอยขึ้นมาบนผิวน้ำ

หลังจากการล่มสลายของยอดเขาสี่อูเซิง ความวุ่นวายไม่เพียงไม่ลดลง แต่กลับรุนแรงยิ่งขึ้นเรื่อยๆ สามวันให้หลัง ในสูงงก็เกิดจลาจล

ที่แรกที่เกิดความวุ่นวายจนไม่อาจควบคุมคือตำบลอุ้งนาง ชาวบ้านกลุ่มหนึ่งสวมชุดไว้ทุกข์ มุ่งหน้าไปประณามดาทอและต่อต้านหอเทียนอินของโลกบำเพ็ญเพียรระดับสูง

“ยอดเขาสื่อเชิงเคยรับเด็กชายหญิงตั้งแต่เมื่อใด”

“หอเทียนอินไปเอาเดรัจฉานที่ใดมาขึ้นนี้พ่องว่ายอดเขาสื่อเชิงเป็นโจร! พวกเจ้ายังเป็นสุขได้อยู่หรือ!”

“ฝึกเขียน ฝึกเขียน หลับหูหลับตาฝึกเขียน! ตำบลอุ้งนางอยู่ที่เชิงเขาที่นี่ ตอนพวกเจ้าบุกมา เหตุใดไม่กล้าลงมาที่เชิงเขา มากล่าวหาต่อหน้าพวกเราเล่า ใ้อพวกเนรคุณไร้หัวใจ พวกสุนักรับใช้ลึมนบุญคุณคนที่พวกเจ้าไปหามาพวกนั้น ก็แค่หาเหตุผลให้ความเลวทรามต่ำช้าน่ารังเกียจของตัวเอง! พวกมันเป็นฆาตกร!”

“โปรดชี้แจงความบริสุทธิ์ของเจ้าสำนักเซวียด้วย!”

ชาวบ้านของโลกบำเพ็ญเพียรระดับสูงที่เคยได้รับความช่วยเหลือออกมาจากไฟพรลัยกัลป์ที่หลืนี่ต่างร้องตะโกนอย่างเดือดดาลด้วยดวงตาแดงก่ำ “ใส่ร้ายป้ายสี เจตนาชั่วช้า พวกเจ้ามันไม่ใช่คน เป็นเดรัจฉาน! เป็นปีศาจ!”

มีผู้ฝึกบำเพ็ญหนไม้ไหว คว่ำกระบี่เอ่ยอย่างโกรธเกรี้ยว “พูดพอหรือยัง หอเทียนอินสร้างโดยทวยเทพ พวกเจ้าพูดจาสกปรก ไม่กลัวตายไปตกนรก”

ทุกคนเงยไปครู่หนึ่ง พลันมีนักเล่านิทานถือพัดกระดาดเซวียขึ้นไปที่ป้ายเหนือประตูหอเทียนอิน พลังเอ่ยเยาะหยัน “ตกนรก?...เช่นนั้นเขียนจวินทุกท่านฟังให้ดี...” เขากระแอมให้คอล่อง เอ่ยอย่างมีจังหวะจะโคน “หอเทียนอิน มีลู้คอกหมู!”

ทุกคนหัวเราะลั่น ปรบมือให้ร้องด้วยความสะใจ

มีคุณชายถอนหายใจพลาเงอ่ย “เขียนเชิง นี่น่าจะเป็นตอนที่ยอดเยี่ยมที่สุด ตั้งแต่ข้าฟังท่านเล่านิทานมาสิบกว่าปี”

“มิผิด! หอเทียนอิน มีลู้คอกหมู!”

เสียงตะโกนดังขึ้นไม่หยุด ผู้ฝึกบำเพ็ญคนนั้นโกรธจนหน้าแดง

เป็นดับหมุ จะตีก็ไม่ได้ ตากลับก็ไม่ได้ ใต้แต่ยืนแข็งถือ ก่อนจะสะบัด
แขนเลื้อยจากไปด้วยสีหน้าเขียวคล้ำ

เนื่องจากคนเหล่านี้ล้วนเป็นชาวบ้านที่ไม่มีพลังวิญญาน หอเทียนอิน
จึงไม่เห็นพวกเขาอยู่ในสายตา ปล่อยให้พวกเขาโวยวายต่อไป แต่คิดไม่ถึง
ว่าคนที่มาจากทุกสารทิศจะมากขึ้นเรื่อย ๆ พอถึงวันต่อมา ศิษย์ในหอ
เทียนอินก็ทนไม่ไหว ต้องไปรายงานมู่เยียนหลี่ในที่สุด...

“เจ้าหอ ที่ลานด้านนอกมีชาวบ้านแห่มาเรียกร้องความเป็นธรรม
ให้ยอดเขาสี่อเชิง ท่านว่าควรออกไปพูดอะไรสักหน่อยหรือไม่”

เจ้าหอผู้สีหน้าเรียบเฉย “ไม่จำเป็นต้องอธิบาย คนพวกนี้ร้องปาว ๆ
ไม่กี่ทีก็เบือแล้ว เตียวก็ไปเอง”

“แต่ตอนนี้มี...” ศิษย์ผู้นั้นพิมพ์ “มีคนเป็นพันมาออกกันอยู่ที่หน้า
ประตู...”

มู่เยียนหลี่ตกตะลึง “เป็นพัน?”

นางลุกขึ้นจากตั่งไม้หิงชวนจื่ออย่างแฉ่มซ้อย ก้าวลงบนพื้นที่ลาด
ด้วยพรมหนังสัตว์หนานุ่ม เดินไปที่หน้าต่าง

มองออกไปนอกหน้าต่างจลุลาย ที่ลานกว้างหน้าประตูหลักของ
หอเทียนอินแน่นขนัดไปด้วยสีข้าวสุดสายตา ชาวบ้านเหล่านั้นสวมชุด
ไว้ทุกข์มารวมตัวกันอยู่ที่นี่ บ้างกำลังด่าทอเสียงขรม บ้างนั่งปักหลักอยู่
กับพื้น ไม่ยอมจากไปไหนทั้งสิ้น

รอยย่นปรากฏที่หว่างคิ้วของมู่เยียนหลี่

ศิษย์สายตรงของนางผู้นั้นเอ่ยอย่างระมัดระวัง “สองวันแล้ว
ไม่ลดลงแม้แต่น้อย มีแต่เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ มาจากในเมืองและหมู่บ้าน
น้อยใหญ่ของสู่จง หากเป็นเช่นนี้ต่อไป เรื่องที่เราหาคนมาเป็นพยานเท็จ
คงปิดไว้ไม่อยู่ จะต้องถูกเปิดโปงแน่”

มู่เยียนหลี่ “...”

“เจ้าหอ จะทำเช่นไรดี”

มู่เยียนหลี่เม้มริมฝีปาก ยังไม่ทันตอบ ก็ได้ยินเสียงอ่อนโยนดุจหยก
ดั่งขึ้นด้านหลัง “ปิดไม่อยู่ ก็ไม่ต้องปิด”

มานมุกกระทบกัน ซือเมยเดินเอียงกรายเข้ามาในห้องอุ่น ศิษย์ผู้นั้นเห็นเขาก็รีบก้มศีรษะทำความเคารพ “ผู้อาวุโสหัตถ์ทิพย์”

มูเยียนหลี่มุ่นคิ้ว “เจ้ามาได้อย่างไร ไม่ได้เฝ้าทำเขียนจวินอยู่ทางไหน?”

“ชิ้นส่วนแก่นวิญญานผสานเข้าสู่หัวใจเขาหมดแล้ว แต่เขาจะยังไม่ฟื้นในเร็ววันนี้” ซือเมยเดินมาที่หน้าต่าง มองลงไปเบื้องล่างอย่างเฉยชา “ดูเหมือนจะมีคนมากจริงๆ ช่างว่างกันนัก”

มูเยียนหลี่สีหน้ากังวลเล็กน้อย “นี่มันเวลาใดแล้ว เจ้ายังพุดจาแตกตื่นเช่นนี้อีก เวลานี้ทุกอย่างล้วนอาศัยชื่อเสียงหอเทียนอินค้ำจุนไว้ สถานการณ์จึงยังคงอยู่ได้ แต่ข้าก็ไม่รู้ว่าจะยึดได้อีกนานเท่าใด ในกลุ่มผู้ฝึกบำเพ็ญมีคนโง่มามากมายก็จริง แต่ที่ไม่โง่ก็มี หากชาวบ้านพวกนี้ยังก่อความวุ่นวายไม่เลิก เกรงว่าทำเขียนจวินยังไม่ทันฟื้น คงได้เกิดเหตุพลิกผันใหญ่หลวงแน่”

ซือเมยกลับยิ้ม “พี่มูเยียนได้กังวล ต่อให้เกิดเหตุพลิกผันใหญ่หลวงหอเทียนอินก็ยังมั่นคงปลอดภัย”

“หมายความว่าอย่างไร”

“ฝึกบำเพ็ญ สุดท้ายย่อมอยากเห็นหาวเป็นเซียน พวกเขาไม่มีทางกล้าถึงขั้นล่วงเกินทายาทหวายเทพบนพื้นพิภพ” ซือเมยเอ่ย “ความจริงยอดเขาสื่อเชิงมีความผิดจริงหรือไม่ ในใจผู้ฝึกบำเพ็ญเหล่านั้นมีหรือจะไม่กระจ่าง ใช้พยานเท็จหรือไม่ มีหรือจะไม่รู้”

“...”

“ตอนนั้นพวกเขาเลือกที่จะเชื่อ เพราะต่างก็กลัวว่ายอดเขาสื่อเชิงจะมีแผนร้าย กลัวหากเงินหลงของไม้หราน เป็นพวกเขาเองต่างหากที่อยากกำจัดสำนักนี้ ดังนั้นจึงยอมเชื่อคำให้การของชาวบ้านไม่กี่สิบคนนั้น” นิ้วมือของซือเมยลูบไปตามลายฉลุหน้าต่าง เอ่ยอย่างเรียบเฉย “พวกเขาล้วนรู้แก่ใจดี”

ศิษย์สายตรงที่อยู่ข้างๆ เอ่ย “แต่...แต่จะปล่อยให้ชาวบ้านพวกนี้ตะโกนอะอะอยู่ที่นี้ก็ไม่ดีแน่ ควรต้องมีคำอธิบายกระมัง”

“จะนั้นอย่างที่ว่าเพิ่งพูดไป ปิดไม่อยู่ ก็ไม่ต้องปิด”

มู่เยียนหลี่ถาม “เจ้าหมายความว่าอะไร”

“ตรงไปตรงมาเลย ไส้พวกเขาไป”

มู่เยียนหลี่ “... หอเทียนอินไม่เคยห้ามผู้ใดพูดตรงๆ ทั้งไม่มีทางไล่คนโดยไร้สาเหตุ เจ้าทำเช่นนี้จะกลายเป็นที่ครหาได้”

ซือเม่ยเอ๋อย่างไม่สะทกสะท้าน “เมื่อครูู้ชัดเจนนแล้วมิใช่หรือ หอเทียนอินจะถูกหรือผิด ความจริงพวกเขาแล้วรู้ดี แต่พวกเขาจะยังไม่ลุกขึ้นมาเปิดโปงทันที รอจนพวกเขาคิดได้...ท่าเขียนจวินของเราที่พื้นแล้ว ท่านคงรู้ว่านี่หมายถึงอะไร”

“...” มู่เยียนหลี่คล้ายอยากจะทำอะไรบางอย่าง แต่ก็รู้สึกขัดแย้งสุดท้ายได้แต่หลับตา หันไปสั่งการศิษย์ “ไล่พวกเขาไป”

ศิษย์ผู้รักดีที่สุดผู้นั้นจากไปแล้ว ในห้องอันจึงเหลือเพียงมู่เยียนหลี่กับซือเม่ยตามลำพังสองคน

ทั้งสองยืนอยู่ข้างหน้าต่าง มองเหตุการณ์เบื้องล่าง...

ศิษย์ของหอเทียนอินเดินออกไปเป็นแถว เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายสีขาวทองเปล่งประกายใต้แสงตะวัน ชาวบ้านสวมชุดผ้าป่านสีขาว เห็นพวกเขาเดินออกมา คิดว่าในที่สุดก็จะได้รับคำอธิบาย ต่างพากันลุกขึ้นไปล้อมศิษย์กลุ่มนั้น

เนื่องจากอยู่ไกล ซือเม่ยกับมู่เยียนหลี่จึงไม่ได้ยินว่าพวกเขาพูดอะไรกัน แต่ท่าที่เดือดดาลนั้นเห็นชัดด้วยตาเปล่า

ทันใดนั้น ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น มีชาวบ้านคนหนึ่งพุ่งเข้าไปกระชากตัวศิษย์หอเทียนอิน แล้วเงื้อมือตบหน้าเขา...

เกิดการตะลุมบอนทันที!

...

มู่เยียนหลี่เบิกตากว้าง มองคลื่นมนุษย์ด้านล่างถาโถม กระจายไปรวมศิษย์หอเทียนอินสิบกว่าคนด้วยหมัดและเท้า

นี่มันเกินไปแล้ว! ต่อให้มู่เยียนหลี่สบเยือกเย็นเพียงใด เห็นศิษย์

ในสำนักตนถูกตำทอหุบตีต่อหน้าต่อตาเช่นนี้ ก็ไม่อาจนิ่งดูตายได้อีก นางกำลังจะผลักหน้าต่างออก เพื่อบอกให้ศิษย์เหล่านั้นใช้อาคมป้องกันตัว แต่มือกลับถูกคว้าเอาไว้

ชื่อเมย “ปล่อยให้พวกเขาตี”

มูเยียนหลี่ “หอเทียนอินมีกฎเกณฑ์ หากไม่มีคำสั่ง ผู้ฝึกบำเพ็ญไม่อาจตอบโต้ชาวบ้านสามัญ หากข้ายังไม่ออกคำสั่ง มือเท่าไรปรานีพวกเขาต้องมีอันตรายถึงชีวิตแน่”

ชื่อเมยเอ่ยอย่างสงบนิ่ง “เช่นนั้นก็ให้ตายไปสักคน”

“!”

ความโกรธแค้นทำให้ขาดสติ โดยเฉพาะยามที่คนหมู่มากรุมหุบตีคนหมู่น้อย ย่อมมิได้คำนึงถึงความหนักเบาอะไรอยู่แล้ว

ไม่นาน มูเยียนหลี่ก็เห็นฝูงชนหยุดชะงัก

พวกเขาค่อย ๆ กระจายตัวออกเป็นวงเล็ก ๆ ตรงจุดนั้นมีศิษย์หอเทียนอินล้มฟุบอยู่กับพื้น เป็นศิษย์ที่เพิ่งเข้าสำนักมาใหม่ มูเยียนหลี่ถึงขั้นจำชื่อไม่ได้ด้วยซ้ำ ไตร่ร่างของศิษย์ผู้นั้นค่อย ๆ มีเลือดไหลนองออกมา

ชื่อเมยปล่อยมือมูเยียนหลี่ “เอาละ ที่นี่ก็มีเหตุผลให้ขี้มดปลวกพวกนี้ให้ตายได้แล้ว ลงมือเถอะ”

สิ่งที่ยากที่สุดในการหยุดความรุนแรงก็คือการหาข้ออ้าง

ขอเพียงหาข้ออ้างได้ การหยุดความรุนแรงก็เป็นเรื่องง่ายตาย

...

ประตูหอเทียนอินเปิดกว้าง ศิษย์กลุ่มใหญ่พุ่งออกไปทันที แต่ละคนสวมชุดเกราะถืออาวุธ จูโจมไปยังชาวบ้านที่ไร้พลังวิญญูณเหล่านั้น...

ฝูงชนพลันโกลาหล

พวกเขาขับไล่คน กวาดแกว่งกระบี่จ้วงแทง เสียงกรีดร้อง เสียงสาปแช่ง เสียงตำทอระเบ็งเซ็งแซ่ ผู้คนเบียดเสียดหนีตายกันจ้าละหวั่น

“หากพวกเจ้ายังเข้าซี่ไม่เลิก อย่าหาว่าหอเทียนอินไม่ปรานี!”

“หอเทียนอินเคยปรานีตั้งแต่เมื่อใด” ในฝูงชนพลันมีเสียงสั่นเครือดังขึ้น เป็นผู้ใหญ่บ้านของหมู่บ้านอวีเหิลียง “วันนี้ตาแก่อย่างข้าจะหวง

ความเป็นธรรม ต่อให้ต้องตายอยู่ที่นี้ ข้าก็ไม่เสียใจ”

แม่นางหลังเออร์ หญิงสาวในหมู่บ้านทั้งโกรธแค้นและโศกเศร้า นางยืนอยู่กับพี่ป้าน้ำอาในหมู่บ้าน ไม่ยอมถอยเช่นกัน “พวกเจ้าจะฆ่า จะแกงก็เข้ามา วันนี้ข้าก็อยากเห็นเหมือนกันว่า พวกเจ้าสามารถฆ่าปิดปาก คนทั้งสูงังได้หรือไม่!”

ศิษย์เอกของหอเทียนอินที่เป็นหัวหน้าก่ดพันกรอด “ก็แค่คนต่ำช้า ป่าเถื่อน ดาหน้ามาหาที่ตาย”

ชาวบ้านรวมกลุ่มจะจู่โจมเข้าไป พลันประกายอาคมสว่างเจิดจ้า

จึก! เสียงลูกธนูชนนหกพุ่งปักพื้น ระเบิดประกายสีทอง! ชายอาคม ทองอร่ามทะยานสูงกลางอากาศ กั้นทั้งสองฝ่ายออกจากกัน

ศิษย์เอกของหอเทียนอินตวาดอย่างกราดเกรี้ยว “ผู้ใด!”

ประกายสีขาวสว่างวาบ คันธนูเขาสัตว์แหวกเมฆา เสียงหมาป่า โหยหวนฝ่าอากาศ! ท่ามกลางพลังวิญญาณแข็งแกร่งนำทั้งนี้ ผู้ฝึกบำเพ็ญ คนหนึ่งร่อนลงมาอย่างองอาจ มือถือคันธนูยื่นอยู่เบื้องหน้าชาวบ้านสูงัง อย่างเยือกเย็น หมอกควันตลบคละคลุ้ง ด้านหลังนางคือหมาป่าปีศาจ สูงเท่าชายฉกรรจ์สามคนยืนจังก่าปะทะสายลม มันมีขนสีขาวยุติมะ กรงเล็บ สีทอง ดวงตาแดงชาด กำลังแยกเขี้ยวพ่นลมหายใจพิศพาอย่างแรง

...

ชื่อเม่ยหรีตา “เย้ยวังซี...”

...

เย้ยวังซียกมือขึ้น เก็บคันธนูอย่างคล่องแคล่ว อีกมือเรียกกระบี่ยาว ออกมา ยืนอยู่ท่ามกลางสายลมอย่างเด็ดเดี่ยว แวดตาแว่นแฉ่งกร้าว

“เจ้าอีกแล้ว?!” มีคนของหอเทียนอินจำนางได้ จึงจ้องนางอย่าง ดุดัน “เดนสำนักหฺรูเฟิง”

เย้ยวังซีมิได้พูดอะไร ชายยาวก้าวขึ้นหน้าไปก้าวหนึ่ง

“ครั้งก่อนเห็นเจ้ายื่นกรานจะเอาน้ำให้ไม่หฺรานดื่ม ก็ดูไม่ชอบมาพากล แล้ว!” ศิษย์เอกผู้นั้นกล่าว “เจ้าเป็นพวกเดียวกับไม่หฺรานจริง ๆ! เป็น พวกมารร้าย!”

กระบี่ชักออกจากฝักดูจสายน้ำไหล
เยี้ยววังซีหรีตา “มารร้ายคือใคร พวกเจ้าอย่ามั่วรู้แกใจ แต่มีอย่างหนึ่ง
พวกเจ้ากล่าวมิจิต”

นางเวินจ้งหวะ ก่อนเอ่ยต่อ

“ผู้แซ่เยี้ยว อยู่ฝ่ายเดียวกับปรมาจารย์ไม่จริง ๆ”

ศิษย์เอกที่เป็นหัวหน้าผู้นั้นแค้นหัวเราะ “เยี้ยววังซี เจ้าเป็นเพียงสตรี
คิดจะสู้กับพวกเราเพียงลำพังหรือ”

เห็นชัดว่าเรื่องยอดเขาสื่อเชิงทำให้เยี้ยววังซีเดือดดาลถึงขีดสุด
ดวงตาลูกโรจน์ นางชัดกระบี่ออกไปทันที กระแสวิญญาณแข็งแกร่งทำให้
กระบี่ที่มีไซ่เทพศาสตราปักแน่นกับพื้นศิลา พื้นปริแตกเป็นทางยาว!

นางเค่นเสี้ยง “ข้าทนมพวกเจ้ามานานแล้ว เลิกเอาแต่พูดว่าเป็นสตรี
เสียที!”

“...”

ที่ผ่านมายามพบเจอเหล่าผู้ฝึกบำเพ็ญ เยี้ยววังซีอดกลั้นยอมอ่อนข้อ
เสมอ เพื่อไม่ให้มีเรื่องมีราว

นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาเห็นนางบันดาลโทสะ

“ทุกคนฟังข้าให้ดี” หูกอดนบร่างแข็งแกร่งของเยี้ยววังซีซึ่งตั้งราวกับ
เสือเลียเป่าที่พร้อมจู่โจม นางจ้องบุรุษเหล่านั้นอย่างไม่อ่อนทาทิ “ที่ผ่านมา
ยอดเขาสื่อเชิงไม่เคยเหยียบย่ำข้าเต็มสำนักหฺรูเฟิงเรา ทั้งยังปกป้องชาวบ้าน
ของหลินอ้อจากทะเลเพลิง...วันนี้แม่ไม่มียอดเขาสื่อเชิงแล้ว แต่ผู้แซ่เยี้ยว
ยังอยู่ จะไม่มีวันให้พวกเจ้าทำร้ายคนสูงงแม่แต่่น้อยเช่นกัน!”

ทอเทียนอินไม่เคยประมือกับเยี้ยววังซีมาก่อน ด้วยเหตุนี้จึงไม่รู้
พลังกำลังของนาง เห็นนางเป็นเพียงสตรีที่ร้องท่มร้องให้ข้างคุณชายน้อย
ของนาง ด้วยเหตุนี้จึงมีคนเอ่ยเยาะหยัน “สาวน้อย เจ้ารู้หรือไม่ว่ากำลัง
พูดอะไร...อาศัยกำลังเจ้าคนเดียว คิดปกป้องนกกระต๊ากชนร่วงฝูงหนึ่ง
ข้างหลังนั้น? ช่างปากกล้านัก เก่งกาจมาจากที่ใด”

“เช่นนั้นเจ้าก็จงเบิกตาให้กว้าง ๆ ดูให้ชัด ๆ ว่าข้าเก่งกาจหรือไม่!”

เยี้ยววังซีไม่พูดพล่ามกับพวกเขาอีก ฝักกระบี่ถูกโยนไปด้านข้าง

ติดนิ้วที่หนึ่ง ขยายวงกระโดดขึ้นอย่างเบาหวีดจนนางแอนด์ คอบบน
หลังหมาป่าปีศาจ จากนั้นถึงกระบี่ที่ปักพื้นอยู่ขึ้นมา จูโจมผู้ฝึกบำเพ็ญ
หอยเทียนอินที่สับประมาทางกลุ่มนั้นทันที

...

ในห้องอุ่น ซือเมย์มองความวุ่นวายด้านล่างด้วยสีหน้าเรียบเฉย
ริมฝีปากขาวซีดขยับ แค้นหัวเราะพลางเอ่ย “หึ เดิมคิดว่าจะไม่ได้เห็น
เทพสงครามหญิงเมื่อชาติก่อนเสียแล้ว ไม่นึกว่าสุดท้ายนางยังคงถูกบีบ
ให้เข้ามาอยู่บนเส้นทางนี้”

“เทพสงคราม?”

ซือเมย์มิได้ตอบ เพียงมองเยื้องซีด้วยความเวทนาเล็กน้อย
ทั้งแฝงแวะเยาะหยันอยู่ในที “พี่สาว ท่านดูสิ ชีวิตนี้ เดินหลงววงนไปมา
แต่สุดท้าย จุดจบก็ยิ่งเหมือนเดิม ชาติก่อนนางเป็นคนเช่นไร ชาตินี้ก็ถูก
ลิขิตให้ไม่อาจหลีกเลี่ยง”

...

โลหิตสาตกระเซ็น ประกายไฟพาดฟัน เสียงเข่นฆ่าดังสะท้านฟ้า
เยื้องซีโฉบกายไปมาท่ามกลางประกายดาบเงากระบี่นับไม่ถ้วน ชายอาคม
ด้านหลังกางกั้นชาวบ้านที่ไม่รู้อาคมเอาไว้

สตรีนางนี้สวมชุดจิ้งจวงสีดำ เอวบางยาว...

ยามจับกระบี่ นางคือเยื้องซี

เหน่าไปจับกับนางร่วมมือกันอย่างไร้ช่องโหว่ ซองลูกธนูที่ทรงพู่เหริน
เย็บปักห้อยอยู่ข้างเอวนาง

ยามจับธนู นางคือหนานกงซือ

ชาตินี้ นางมีประสบการณ์มากกว่าชาติก่อน นางเคยใช้ที่พึ่ง เคย
ลับสน เคยถึงขั้นมีความรักฉันเด็กหนุ่มเด็กสาวช่วงสั้นๆ

ยามตะวันตกดินวันนั้น หนานกงซือมอบหยกประดับให้นาง แสง
สายัณห์ทาบทอบบนสะพานไฉ่เหอ นางคิดว่านับจากนี้จะสามารถลดความ
ท้าวหาญลง เป็นแม่นางอ่อนโยนที่หัวเราะและร้องไห้ได้อย่างเต็มที่เสียที

แต่หนานกงซือไม่อยู่แล้ว

การตายของเขาไม่มีเค้าลางแม้แต่น้อย ก่อนเขาจากไปยังถึงขั้นบอกกับนางที่ร้องอยู่เพื่อต้านศัตรูในตอนนั้นว่า “ที่นี่มีดมาก ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ชอบเจ้าต้านไว้สักครู่ ข้าจะรีบกลับมา”

แต่เขาก็ไม่ได้กลับมาอีก

ฉะนั้น สุดท้ายเยี้ยวังซียังคงเหมือนเมื่อชาติก่อน สูญเสียจุดอ่อนของตนไป สูญเสียเกราะป้องกันของตนไป ค่อยๆ หลอมสลายความอ่อนโยนที่เหลืออยู่เหล่านั้นไป ค่อยๆ ยอมรับตัวเองที่ต้องมีชีวิตอยู่เพียงลำพัง จัดงานศพให้ตนเองเงียบๆ สองครั้งในใจ...

ผู้อาวุโสสวีตาย พาเสี่ยวเยี้ยจื่อไปด้วย นางฝังวันคืนอันแสนสุขที่เคยมีร่วมกันกับบิดาบุญธรรมของนางด้วยมือตนเอง

หนานกงซื่อตาย พาแม่นางเยี้ยไปด้วย นางดับตะเกียงแห่งความอาลัยระหว่างนางกับอาซื่อด้วยมือตนเอง

เทพสงครามผืนกู่สานของเด็กหญิงและสตรี

นางหันกาย ตะลุยเดี่ยวมาถึงหน้าหอเทียนอินิน เผชิญหน้ากับคมอาวุธของเหล่าผู้ฝึกบำเพ็ญ

...

ชื่อเมียมองการต่อสู้อันดุเดือดเลือดพล่านเบื้องล่าง พลังเยี้ยกับมู่เยียนหลี่ “ระดมศิษย์ระดับสูงทั้งหมดของหอเทียนอินินลงไปรับศึก สตรีผู้นี้จะเก็บไว้ไม่ได้”

มู่เยียนหลี่อึ้งงัน “ศิษย์ระดับสูงทั้งหมด? นาง...นางเป็นเพียงแม่นางผู้หนึ่ง...”

ชื่อเมียปรายตาพลงยิ้มน้อยๆ “ชาติก่อนแม่นางผู้นี้ทำให้ข้าเขียนจวินลำบากไม่น้อย หากท่านดูแลนาง ต่อไปจะเห็นว่ากระดูกของนางแข็งเพียงใด”

...

ประตูเปิดกว้าง ศิษย์หอเทียนอินินระดับสูงระดมกำลังออกมา เยี้ยวังซีทางหนึ่งก็รักษาชายอาคมไม่ให้สลายไป อีกทางก็ต่อสู้อย่างดุเดือด

นางยังคงคาดแถบผ้าคาดศีรษะกระเรียนครามของสำนักหูเฟิง

ยามหลบหลีกถูกรถอย ผ้าคาดศีรษะสะบัดพื้บพื้กลางสายลม มู่เยียนหลิว ออกคำสั่งตาย คิซย์ห่อเทียนอินเหล่านั้จึงใช้กระบวน์ทำสังหารจู่โจมนาง เดิมด้วยกำลังตัวคนเดียวก็ยากต้านทานศัตรูที่กลุ่มรุมเข้ามาอยู่แล้ว แต่ เยี้ยวั้งซียังคงกัดฟันสู้ไม่ถอย ทิ้งหน้าไปจิงก็กล้าหาญ ชั่วขณะนั้นจิง ไม่ตกเป็นรอง

...

“ระดมคนอีก” ชื่อเมย์มองสถานการณ์เบื้องล่าง เหมือนกำลังดูปลา ในสระ เอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ไม่ว่าอย่างไร วันนี้นางก็ส่งตัวเองมาถึง หน้าประตู ไม่อาจปล่อยให้นางรอดชีวิตกลับ...”

“อาหนาน เจ้าดูนั่น!”

มู่เยียนหลิวหันเอ่ยขัดจังหวะชื่อเมย์ ชื่อเมย์มองไปตามสายตานาง เห็นที่ขอบฟ้าไกลออกไปมีกลุ่มหมอกสีน้ำเงินเหลือบเงินใกล้เข้ามา เป็นกลุ่มผู้อาวุธของยอดเขาสื่อเชิงนำคิซย์มาถึง!

...

กลุ่มคนที่อยู่รอดเพราะการปกป้องของหวังฟูเหรินเหล่านั้ ยังคง สวมชุดเกราะของยอดเขาสื่อเชิง เหยียบกระบี่ประจำกายที่เปล่งประกาย สีเงิน พุ่งออกมาจากกลุ่มเมฆอย่างยิ่งใหญ่น่าครันคร้าม ผู้นำคือทานหลง และเสวียนจี ชุดคลุมปลิวสะบัด เห็นลมสง่างาม

คิซย์พันกว่าคนทางด้านหลังทำที่เหย้มเกรียมดูดัน ปรกระกายเกราะ เจิตจ่าจับฟ้า!

ผู้อาวุธเสวียนจีเอ่ยเสียงก้อง “ห่อเทียนอินที่ได้ชื่อว่าเป็นทายาท แห่งทายเทพ ที่แท้ก็เพราะใช้คนมากรังแกคนน้อยเช่นนี้หรือ”

ทานหลงอารมณ์เดือดพล่าน นัยน์ตาสีน้ำตาลจ้องไปยังเบื้องล่าง เขาไม่มัวมีท่าทีสุภาพอ่อนโยน เอ่ยสั้นกระชับอย่างกราดเกรี้ยว “ไปตาย ให้หมด!”

...

“...” เฉยญกับนักสู้ที่หนุนเนื่องมาไม่ขาดราวกับพายุคลื่นฝนกระหน่ำ เช่นนี้ ชื่อเมย์สีหน้าหม่นทมิฬเล็กน้อย มุมปากโค้งขึ้นไม่รู้ว่าป็นรอยยิ้ม

หรือเยาะหยัน

“เวรกรรมแท้ๆ คือกใหญ่ทุกครั้ง ล้วนต้องตัดสินแพ้ชนะกับคนของ ยอดเขาสี่เอ็งก่อน” เขาว่าพลางมองคลื่นมนุษย์ธำถอม

ในกลุ่มนั้นไม่มีเงาของฉู่หว่านหนึ่ง...นับตั้งแต่ปลิ้นลานลงทณฑ์ หอเทียนอิน ฉู่หว่านหนึ่งกับโม่หฺรานหายไปทีใด โม่หฺรานผู้นั้นถูกควัก แก่นวิญญูณหลายครั้งเช่นนั้น คงไม่มีชีวิตรอดแล้วเป็นแน่ เช่นนั้น ฉู่หว่านหนึ่งเล่า

เผ่าหลุมศพของโม่หฺราน หรือไม่ก็ตายไปพร้อมกับโม่หฺรานเหมือน ชาติก่อน

ไม่ว่าจะเป็นความเป็นไปได้ใด ก็ล้วนทำให้เขากระวนกระวาย ความ ไม่สบายใจผุดขึ้นร่างๆ ซือเมย์หันกายเดินกลับเข้าไปด้านใน

มู่เยียนหลี่เอ่ยอย่างกังวล “เจ้าจะไปทีใด”

“ไปดูสถานการณ์ทางท่าเขียนจวินสักหน่อย” ซือเมย์เสียบไปครู่หนึ่ง “หาวิธีให้เขาฟื้นขึ้นมาเร็วขึ้น พอเขาฟื้นแล้ว ประตูเป็นตายมิติเวลาจะ เปิดออกอีกครั้ง...ผู้ใดก็ไม่อาจขัดขวางเราได้อีก”

นิ้วมือเรียวลูบผ่านลายอักขระของหอเทียนอิน ห้องลับเปิดออกดังครืน ซือเมย์ก้าวลงบันไดยาว มุ่งไปตามทางเดินที่สลักยันต์โบราณอย่างประณีต ผ่านทวารข้ายาคมสามชั้น จนมาถึงส่วนลึกที่สุดของห้องศิลา

พื้นในห้องปกคลุมด้วยน้ำแข็ง หมอกบางแผ่กระจาย บนยอด หลังคาโค้งสีเทาหม่นฝังอัญมณีเม็ดหนึ่ง ไหลเวียนด้วยประกายแสง คักดีลึทท์ ใต้อัญมณีเม็ดนี้มีโลงศพลึกวารีแฝใเอิ้นเยียบ ซือเมย์หยุด ที่หน้าโลงศพนั้น มองบุรุษที่นอนอยู่ด้านใน

“ท่าเขียนจวินโม่เว่ยอี่...” เขาเอ่ยเสียงขริม สายตาจับอยู่ที่ประกาย อาคมบริเวณหน้าอกของบุรุษผู้นั้น “หลับมานานแล้ว เจ้าควรตื่นได้แล้ว”

คำพูดของเขามิได้ก่อให้เกิดผลอะไร ท่าเขียนจวินยังคงหลับสนิท ริมฝีปากไร้สีเลือด

“กระเสลิวญูณลับสนยั้งนัก” ซือเมย์เอามือทาบน้ำผากท่าเขียนจวิน

หลังจากสัมผัสได้ชัดเจนแล้ว ก็จ้องใบหน้าหล่อเหลาคมคายนั่นอย่าง
ครุ่นคิด “เจ้าฝันร้ายหรือ”

คนที่สลับส่ายอ้อมมิได้ตอบเขา

ชื่อเมย์ลูปบอยผมที่หลุดลุ่ยตรงหน้าผากของอีกฝ่าย สีหน้าอ่อนโยน
อย่างยิ่ง ราวกับกำลังมองขุนศึกสวรรค์ไร้พ่ายที่ใกล้จะหลอมออกมาสำเร็จ
แล้ว พลังเอ่ยอย่างเนิบเนื่อย “แม้สิ่งที่ชิงมาจะเป็นแก่นวิญญูณของ
ตัวเจ้าเอง แต่แก่นวิญญูณนี้เชื่อมโยงกับหัวใจ ยามที่ฝสานเป็นหนึ่งกับ
ตัวเจ้า ย่อมทำให้รู้สึกไม่สบายอยู่บ้าง”

เสียงของเขาราวกับมีมนตร์สะกด

“ทำเชียนจวิน ไม่ว่าเจ้าจะฝันเห็นอะไร จงอย่าเชื่อ ทุกสิ่งล้วนมิใช่
ความจริง...มาเถอะ ตื่นขึ้นมา ตื่นขึ้นมาแล้วเจ้าก็ได้ทุกสิ่ง”

ร่างโน้มลงไปจนแทบจะแนบชิดข้างหู อ่อนโยนอย่างยิ่ง ทั้งล่อลวง
ถึงขีดสุด

“ไม่ว่าจะเป็นชื่อหมิงจิ้ง ฉู่หว่านหนิง หรือแม้แต่มารดาเจ้า ก็จัก
กลับมา”

เขาพึมพำกับตัวจวินที่อยู่ในความฝัน “รีบตื่นเถอะ...ข้ารอเจ้าอยู่”

ยอดเงาสื่อเชิง ปรมาจารย์กับตัจฉิน

ในความฝัน

ท่าเขียนจวินลืมตาขึ้น พบว่าตนยืนอยู่ท่ามกลางทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ ไร่ขอบเขต เมฆแดงก่าคล้อยต่ำจนอยู่ใกล้เพียงเอื้อม รอบด้านมีต้นกก รกชฎี ปุยเกสรปลิวว่อน ในดงกกสะท้อนเสียงกระซิบกระซาบ เสียงหัวเราะ เสียงร้องไห้ เสียงเหล่านั้นเบาบางยิ่งนัก เหมือนม่านผ้าโปร่งที่พลิ้วผ่านปลายนิ้ว สัมผัสสุดจสายน้ำ

เขาเดินไปข้างหน้า หิ้งห้อยสีน้ำเงินเข้มในดงกกแตกตื่นบินกระเจิง จากนั้นเขาก็เห็นผืนน้ำกว้างสงบเงียบ กว้างใหญ่ยิ่งกว่าแม่น้ำใหญ่สายใดๆ ที่เขาเคยเห็นมา แต่กระแสน้ำกลับไหลเอื่อยอย่างยิ่ง

บนผิวน้ำมีเรือน้อยหลายลาลอยอยู่ไกลๆ เสียงเพลงของคนแจวเรือข้ามปากลอยแว่วมา “กายข้าเข้าสู่หทัยยวน แขนงสาสลายเป็นดินโคลน กะโหลกกว้างในอนันตภาพ น้ำตาแห่งเหือดดับเป็นธุลี มดแดงเพลิงกัดกิน หัวใจข้า ผุ่งแรงกาจิกกินไส้พุงข้า...มีเพียงดวงจิตกลับมา...มีเพียงดวงจิตกลับมา...”

มีเพียงดวงจิตกลับมา วันวานดั่งสายน้ำไหล

เหมือนข้าจะเคยมาที่นี่ เมื่อใดนะ

ท่าเขียนจวินกวาดตามอง ทุกสิ่งตรงหน้าช่างคุ้นตาเหลือเกิน แต่เมื่อคิดอย่างละเอียด ในสมอingkว้างเปล่า

“นี่ เจ้า”

พลันมีเสียงคนดังขึ้นด้านหลังเขา

เขาหันไปทันที กลับไม่เห็นอะไรทั้งสิ้นนอกจากกิ่งห้อย

เสียงนั้นเลื่อนรางยั้งนัก คล้ายเป็นมายา “เจ้าเดินตรงมา ข้าอยู่ข้างหน้านี่เอง”

แม้จะเกลียดการถูกออกคำสั่ง แต่เขายังคงไม่อาจข่มกั้นความอยากรู้ จึงเดินลึกเข้าไปในดงกกที่เต็มไปด้วยกิ่งห้อยด้วยสีหน้ามีดมน

ไม่นานเขาก็เห็นโรงสีทรุดโทรมแห่งหนึ่ง ที่ลานด้านหน้ามีต้นหญ้าและวัชพืชครครึม เศษกิ่งไม้หักและเศษกระเบื้องแตกกระจัดกระจายกลางลานมีบุรุษผู้หนึ่งนั่งอยู่บนหินลือมัวลีดาสนิท หันหลังให้ตน กำลังแหงนมองท้องฟ้า

“เจ้าเป็นใคร”

บุรุษผู้นั้นได้ยินเสียงเขา กลับมิได้หันมาทันที เพียงถอนหายใจเอ่ยว่า “ข้าอาจเป็นคนที่ต้องจากไปแล้ว”

“ไป? ไปที่ใด?” ไม่รอบุรุษผู้นั้นตอบ เขาก็ถามด้วยความหงุดหงิด “แล้วที่นี่คือที่ใด”

“อีกฟากฝั่งแห่งโลกวิญญาน” บุรุษผู้นั้นกล่าว “เจ้าเห็นแม่น้ำสายนั้นหรือไม่ นั่งแพไม้ไผ่ ล่องไปตามกระแสน้ำ ก็จะไปสู่ยมโลก”

“...”

“เกิดใหม่ต้องรอเจ็ดแปดปี พอเข้าประตูก็จะเมืองครักษ์ไล่ทะลักวัดความดีความชั่วทั้งชีวิตของเจ้า หากบาปหนา ก็จะถูกคุมตัวไปยังนรกขุมลึบแปดพันที” เขาพูดถึงเรื่องหลังความตายเหล่านี้ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน คล้ายกำลังหวนระลึกถึงความหลังบางอย่าง

“ขุมแรกเรียกว่าหมู่บ้านหนานเคอ ที่นั่นมีปิณฑุชาชนไล่แห่งวาดภาพขาย แต่ตอนนี้เขาคงไม่ไล่แห่งแล้ว ภายหลังข้าเผาเงินกระดาดไปให้เขามากมาย ยังมีชายชราขายเกี้ยวน้ำ เดินลึกเข้าไปอีก ก็จะเจอตำหนักแห่งหนึ่ง นั่นคือตำหนักของราชาปีศาจสี่แห่งโลกภูตผี ไข่แล้ว ยังมีหอซุ่นเฟิงด้วย...”

“พูดจาละอะเทอะอะไร” ทำเขียนจวินตัดบทเขาอย่างหมดความอดทน
“เจ้าอยากบอกอะไรกันแน่”

บุรุษผู้นั้นเงยไปครู่หนึ่ง จู่ๆ ก็ถาม “ทำเขียนจวิน เจ้ากลัวตาย
หรือไม่”

ทำเขียนจวินแค้นหัวเราะเย็นซา “มีอันใดน่ากลัว”

“แต่ก่อนข้าก็คิดเช่นนั้น” บุรุษผู้นั้นกล่าว “ฉะนั้น ข้าจึงเลือกกิน
ยาพิษฆ่าตัวตาย ข้าเคยคิดว่าตนเองไม่ต้องการสิ่งใดในโลกมนุษย์แล้ว
ข้าไม่กลัวความตาย”

บุรุษผู้นั้นเงยไป จากนั้นก็ก้มหน้าลง

“แต่ตอนนี้ข้ากลับไม่อยากไป เขายังอยู่บนโลก ข้าไม่อาจปล่อยวาง
จากเขาได้”

เอ่ยจบ บุรุษผู้นี้ก็กระโดดลงจากบนหินสี่ม้าวอย่างแผ่วเบา เดิน
ออกจากเงามีดมายังใต้แสงจันทร์กระจ่าง สายลมบนฟากฝั่งวิญญานพัดมา
ปุยเกสรพราวเลื่อน กลุ่มหิ่งห้อยพลันแตกฮือ

ทำเขียนจวินสีหน้าแปรเปลี่ยน “...เป็นเจ้า?”

โมหทรานเดินมาหาเขา บริเวณหัวใจว่างเปล่า เป็นโพรงดำมืดที่ลม
ลอดผ่านได้ คิ้วตาของเขางดงาม จมูกโด่งเป็นสัน ใบหน้าคมคายห้าหาญ
ทั้งที่ระยะเวลาห่างจากตอนที่เขากับทำเขียนจวินพบกันครั้งแรกบนเขา
เจียวซานไม่นานเท่าใด ทว่ายามนี้เขากลับดูสงบเยือกเย็นลงมาก ไม่มี
ความลึบสนุนงหรือความหวาดกลัวเหมือนในตอนนั้นแล้ว

“เหตุใดเจ้า...”

“อย่างที่เจ้าเห็น ข้ามิใช่คนเป็น”

“...”

“แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด ข้าดูไม่ค่อยเหมือนคนอื่นนัก เจ็ดวันผ่านไป
แล้ว ยังไม่มีมทูตชาวตำมาพาข้าไปยมโลก ข้าจึงล่องลอยอยู่ที่นั่นตลอด”

ทำเขียนจวินหรีตาลงเล็กน้อย

“เจ้าไม่จำเป็นต้องร้อนใจ แก่นวิญญานของข้าอยู่ในร่างเจ้า ข้ายอม
ไม่มีชีวิตอยู่แล้ว” โมหทรานทอดสายตาไปยังแม่น้ำวิญญานกว้างใหญ่ เอ่ย

เสียงแผ่ว “แต่ข้ายังไม่อยากไป... ข้าอยากกลับไป”

ได้ยินเขาเอ่ยเช่นนี้ ท่าเซียนจวินตกตะลึง จากนั้นยกมือลูบแผ่นอกตนเอง เงียบไปครู่หนึ่ง พลันยิ้มออกมาด้วยสีหน้ายิ้มแฉ่งเล็กน้อย “แก่นวิญญูณของเจ้าอยู่ในตัวข้าแล้ว? ก็หมายความว่า... ฮว่าปี่หนานทำสำเร็จ? เขาทำได้แล้ว อีกไม่นานตัวข้าก็จะไปมาได้อย่างอิสระ จะสามารถ...”

เขายังไม่ทันพูดจบก็ถูกโม่หฺรานขัดจังหวะ

โม่หฺรานหันมามองเขาอย่างเฉยชา “เจ้ารู้หรือไม่ว่าฮว่าปี่หนานคือใคร”

“...”

เขาเดินไปหาท่าเซียนจวิน เมื่อเดินเข้าไปใกล้ ก็ยื่นนิ้วมือโปรงแสงไปแตะที่หว่างคิ้วของท่าเซียนจวินเบาๆ

“ความจริงบอกเจ้าไปก็ไม่มีประโยชน์ เจ้าถูกเขาบ่อนทำลายแล้ว ทุกเรื่องที่เป็นอุปสรรคต่อเขาในการควบคุมเจ้า เขาคงกำจัดการทั้งหมดแล้ว แต่ว่า ในเมื่อเจ้ายังเหลือดวงจิตรู้สำนึกอยู่ มากน้อยก็ควรมีสติจดจำบ้าง กระมัง...อย่าให้ใครชักนำไปโดยมีดบอดเช่นนี้”

ไม่รู้เพราะอะไร ช่วงเวลาที่โม่หฺรานสัมผัสถูกเขา ท่าเซียนจวินพลันรู้สึกปวดร้าวในกะโหลกศีรษะสุดทันทัน คล้ายมีชิ้นส่วนกระจัดกระจายบางอย่างรูดผ่านเบื้องหน้า

“เจ้าทำอะไร!”

โม่หฺรานไม่ตอบ เพียงประคองใบหน้าเขาไว้ มองเขาอย่างเงียบงัน ทั้งคล้ายเศร้าสลดใจ “หากเจ้ารู้ความจริงทั้งหมด เช่นนั้นก็คงดี”

“เจ้า...”

“เช่นนี้ต่อให้ข้าต้องไป ข้าก็ไปอย่างวางใจขึ้นบ้าง”

ท่าเซียนจวินแค่นเสียงลอดไฝ่น “ความจริงอะไร! พุดจาเลอะเทอะอะไร! เอามือออกจากตัวข้า!” เขาพยายามสลัดหลุดจากโม่หฺรานอย่างโกรธเกรี้ยว แต่เรี่ยวแรงเหมือนกำปั้นชกปยุฝ้าย อาคมและมือเท้าล้วนทะลุผ่านร่างกิ่งโปรงใสของคนตรงหน้า

โม่หฺรานหลับตาลง ถอนหายใจเบาๆ พลังเอ่ย “เจ้ารู้หรือไม่ว่า

ข้าอยากให้เห็นสิ่งที่ข้าประสบมาตั้งแต่ตัวเองกลับมาเกิดใหม่จริงๆ
อยากให้เห็นถึงความทรงจำทั้งหมดของข้าเหลือเกิน

“อาจเพราะใจยังยึดติดยิ่งนัก วิญญาณข้าจึงยังมิได้ถูกพาไป จึงได้
พบเจ้าที่นี่”

เขาว่าพลังโน้มน้าวเข้ามาใกล้ ศีรษะแนบหน้าผากของท่าเซียนจวิน

“กลับตัวเสียเถอะ” เขาพิมพ์เบาๆ “ปลดปล่อยตัวตัวเอง”

ได้ยินคำพูดที่คล้ายกับที่ฉู่หว่านหญิงพูดตอนมีชีวิตเมื่อชาติก่อน
ท่าเซียนจวินสั่นสะท้านไปทั้งร่าง แต่ยังไม่ทันได้บันดาลโทสะ เบื้องหน้า
ก็มีภาพนองเลือดวูบผ่าน

เขาเห็นรอยฟ้าแยกโลกภูตผีอีกครั้ง...

ท่ามกลางมหันตภัยที่เปลี่ยนแปลงชีวิตเขาครั้งนั้น ต่างคนต่างก็ไม่มี
เวลาสนใจผู้ใด เสียงร้องโหยหวนดังระงมสะท้านฟ้า

ท่าเซียนจวินลอยล่องอยู่กลางอากาศเหมือนเหยี่ยวกระดาก เบื้องล่าง
คือฝูงชนที่ร้องคร่ำครวญ เลือดและชิ้นส่วนแขนขาควาคลั่ง เขามองลงไป

ชื่อเมียเล่า ชื่อเมียอยู่ที่ใด...

เขามองไม่เห็น เขาหาไม่พบ ร้อนใจดังไฟสุ่ม เตือดพล่านจนมิอาจ
ทานทน...ทันใดนั้น เขาก็หยุดชะงัก

ท่ามกลางกลุ่มควัน เห็นร่างที่คุ้นเคยกำลังเคลื่อนไหว ท่าเซียนจวิน
ลอยโฉบเข้าไปใกล้ แล้วก็ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่านั่นคือตนเองเมื่อครั้ง
เป็นเด็กหนุ่ม อยู่ในสภาพหมดสติ หายใจรวริน

นี่มันเกิดอะไรขึ้น

ราวกับตอบคำถามเขา ภาพตรงหน้าท่าเซียนจวินเปลี่ยนไป มีคน
แบกร่างยับเยินของเขา คลานไปตามพื้นท่ามกลางซากศพกายกองอย่าง
ทุลั้ทุล่

เป็นผู้ใด

มือที่เหวอะหะไซกเลือนั่น...เป็นมือของผู้ใด

คนคนนั้น ทั้งที่ตนเองยังคลานไม่ไหว แต่ก็ไม่ยอมปล่อยมือ ยังคง
ลากเขาไปด้วยอย่างเอาเป็นเอาตาย

เป็นใครกัน

ท่าเขียนจวินลอยเรี่ยพื้น วนเวียนอยู่รอบตัวสองคนนั้น เขาเพ่งมองคนที่เลือดโชกไปทั้งตัวจนยากจำแนกหน้าตาผู้นั้น...สุดท้าย เขาก็เห็นชัดแล้ว

ราวกับถูกฟ้าผ่า

“จู่หวานหนิง...?”

เป็นไปได้อย่างไร...จะเป็นไปได้อย่างไร!

ข้างหูคล้ายมีคนกำลังร้องคำราม แม้จะเป็นเสียงที่แว่วมาไกลๆ แต่ความกราดเกรี้ยวในน้ำเสียงนั้นราวกับมีดแหลมปักหัวใจ กำลังคำรามด้วยโทสะ เสียงนั้นร้องตะโกนว่า “ที่นั่นได้ยังมีคราบเลือด นั่นเป็นเส้นทางที่อาจารย์พาเจ้ากลับบ้าน”

“ช่วยอาคมหยั่งรู้คือช่วยอาคมคู่! เจ้าได้รับบาดเจ็บมากเพียงใด อาจารย์ก็ได้รับบาดเจ็บเช่นเดียวกัน!”

“เจ้าพูดได้อย่างไรว่าอาจารย์ไม่ช่วยเจ้า! เจ้าพูดออกมาได้อย่างไรว่าเขาไม่ช่วยเจ้า...”

...

ท่าเขียนจวินรู้สึกเย็นเยียบไปทั้งร่าง

เขาพลันเบิกตาโพลง สองตาแดงก่ำ จ้องไม่เวยอวีตรงหน้า กัดฟันเค้นเสียงออกมา “เจ้าให้ตัวข้าดูอะไร! นี่มัน...เหลวไหลสิ้นดี!”

เพลิงโทสะท่วมฟ้า แต่ดวงตาที่สบประสานกับเขากลับทำให้เขาอึ้งงันไม่หทรานจ้องเขา นัยน์ตาดำลึบสงบนิ่งคู้้นั้นรินน้ำตา “ข้าพยายามมอบความทรงจำของข้าให้เจ้าสู่ความสามารถแล้ว”

“ใครอยากดูเรื่องราวของเจ้ากับเขา! ใครอยากรู้เรื่องราวตั้งแต่เจ้าเกิดใหม่! เจ้าใช้ชีวิตไปวันๆ เจ้าทำให้ชื่อเมย์ผิตหวัง...เจ้ากับตัวข้าไม่เหมือนกันเลย!” เขาเอ่ยอย่างเดือดดาล “ใครใช้ให้เจ้าคิดเองเออเอง โสหัวไปให้พ้น!”

เพลิงโทสะที่คนนับไม่ถ้วนเห็นแล้วเป็นต้องหวาดผวา ไม่หทรานกลับไม่มีความหวั่นไหวใดๆ

โมหรานมองเขา สายตานั้นถึงขั้นเจือแววเวทนา เขายืนอยู่ตรงหน้า
ท่าเซียนจวิน พลันเปลวเพลิงสีทองลุกท่วมชายชุดคลุม ร่างว่างเปล่า
ของเขาค่อย ๆ สลายไปที่ละน้อยท่ามกลางกองเพลิงนี้ สุดท้ายกระจายเป็น
จุดแสงหิ่งห้อย

“ความจริงไม่ต้องให้เจ้าบอก ข้าเองก็ควรไปแล้ว

“ข้าใช้พลังวิญญาณของตนเอง มอบความทรงจำทั้งหมดของตน
ให้เจ้าแล้ว วิธีนี้ฝืนกฎสวรรค์ ข้าเองก็ไม่รู้ว่าสุดท้ายข้าจะลงเอยเช่นไร”
เอ่ยถึงตรงนี้ โมหรานก็เงียบไป จากนั้นก็ยิ้มออกมา “อาจถูกตัดออกจาก
วิภูลงสาร หรืออาจถูกตัดสินให้ตกนรกอเวจี”

“...”

“ข้าเคยคิดถึงความน่าจะเป็นที่ดีที่สุด” โมหรานกล่าว “บางที่
วิญญาณของข้าอาจติดตามแก่นวิญญาณไปด้วย ผสานรวมอยู่ในตัวเจ้า”

ก่อนหน้านั้นเขาพูดอะไร ท่าเซียนจวินล้วนไม่สนใจ ทว่าพอฟังถึง
ตรงนี้ ก็เรียวกัซมวตมุ่นทันที “อย่าแม้แต่จะคิด!”

โมหรานมองเขาเหมือนจะยิ้มก็ไม่เชิง “เจ้ากลัวหรือ”

“ตัวข้ามีอะไรต้องกลัว” ท่าเซียนจวินถูกลบหลู่ ดวงตาที่ริ่ง “ร่างนี้
เป็นของตัวข้า เจ้าอย่าคิดจะเป็นนกเขายืดรังนกทางเขน!”

โมหรานถอนหายใจ “เจ้าก็แค่ไม่อยากจะยอมรับความจริง”

“...”

“เจ้าไม่อยากจะยอมรับความจริงที่ข้ายอมรับแล้ว แต่เจ้ากลับทำเป็น
ไม่เห็น”

“หุบปาก!”

โมหรานมองเขาอย่างสงบนิ่ง ร่างมายาเยื้องเลือนรางไปอย่างรวดเร็ว
ลามขึ้นไปถึงเอว แผ่นนอก...ก่อนจะเลือนหายไป โมหรานยื่นมือออกไป
พยายามสัมผัสผัสจอนผมของท่าเซียนจวิน แต่ท่าเซียนจวินกลับผงะถอยอย่าง
เดียวดฉันท์ ราวกับถูกสัตว์มีพิษเกาะ

เห็นเขาเป็นเช่นนี้ โมหรานเพียงยิ้ม จุดแสงสีทองในร่างเขาค่อย
กลุ่มแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ พลันพุ่งเข้าไปในแผ่นนอกของท่าเซียนจวิน...

ท่าเขียนจวินรู้สึกเพียงในร่างมีพลังที่คุ้นเคยกลุ่มหนึ่งกำลังฟื้นฟู พลังนั้น
ร้อนแรงแผดเผา เหมือนกระแสน้ำลอมเหลวใต้หินผา

พลังนี้ทำให้เขายิ่งรู้สึกซัดใจ แต่ก็รังเกียจสุดแสน

“เจ้าอย่าได้คิดจะผสานวิญญาณกับตัวข้า...”

“ไม่มีใครอยากเป็นฝ่ายจากไป ข้าเองก็ต้องลองหนทางสุดท้าย
สุดกำลัง”

ท่าเขียนจวินเด็ดดพล่าน “ไสหัวออกไป!”

แต่ไม่ทรานเพียงจ้องเขา “ขอโทษด้วย สุดท้ายยังคงต้องแย่งร่างนี้
กับเจ้า”

“...”

“หากนิสัยเดิมของเจ้ากลับคืนมาก็คงดี”

“เป็นโมเวยอวีเถอะ” ไม่นานเปลวเพลิงสีทองก็ลุกไหม้ถึงปลายนิ้ว
เขา จากนั้นกลิ่นกินใบหน้าเยาว์วัยและหล่อเหลาของเขา “อย่าเป็น
ท่าเขียนจวิน”

เสียงเงียบไป

เก้าถ่านคลุ้งกระจาย...

ขณะเดียวกัน ในห้องลับของหอเทียนอิน มีประกายสีทองพร่าตาสว่างวาว
ขึ้นมา เจ็ดจ้าวราวกับกลางวันจนชื่อเมย์ลิมตาไม่ขึ้นชั่วขณะ เขายกแขนเสื้อ
ขึ้นป้องใบหน้าไว้ ผ่านไปพักใหญ่ แสงแผดกลั่นจึงค่อยๆ ดับลง

ชื่อเมย์ไม่เคยพบเจอเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน เขาลดแขนลงทันที
มองเข้าไปในโลงศพน้ำแข็งด้วยสีหน้าซีดเผือด...

พลันสบประสานกับดวงตาดำสนิทแซมประกายม่วง

ท่าเขียนจวินลุกขึ้นนั่งซ้าๆ ใบหน้าของเขาซีดขาวเย็นเฉียบ ริมฝีปาก
ยังไร้สีเลือด ดูราวกับร่างที่สลักจากหยกเย็น ผนิกขึ้นจากพุน้ำลึก แม้
กระทั่งชุดคลุมสีดำปักดินทองคำก็กระจายไอน้ำเย็นออกมา แสงสว่างที่สาดทอ
บนร่างเขาราวกับจับแข็งไปด้วย

ท่าเขียนจวินยกมือขึ้น ปลายนิ้วเรียวยาวซีดวางอยู่ที่ขอบโลง เขา

กวาดตา สายตาไปตกอยู่ที่ร่างของชื่อเมย์

“...”

แม้รู้ว่าตนเป็นนายของเขา แต่ภายใต้การจับจ้องของสายตาดำเย็บเย็บ
เช่นนี้ ชื่อเมย์ยังคงผละเล็กลั่นน้อยอย่างไม่อาจควบคุม

“เจ้า...” ลูกกระเดือกขยับ ชื่อเมย์พยายามสะกดอารมณ์ตนเอง
“ในที่สุดเจ้าก็ตื่นแล้ว”

ท่าเซียนจวินไม่ตอบ สีหน้าเขาเหี้ยมเกรียมอย่างยิ่ง ถึงขั้นดูพยศ
และยากคาดเดายิ่งกว่าแต่ก่อน

เขาหอบหายใจ แผ่นหลังชุ่มเหงื่อ ทวารอยยิ้มสุดท้ายของปรมาจารย์
โม้มังคงวูปไหวอยู่ตรงหน้า...เขาหลับตาลง พยายามสัมผัสว่าในร่างตนมี
ดวงจิตที่เพิ่มขึ้นมาเป็นส่วนเกินหรือไม่ แต่ไม่ใช่สิ่งที่จะใช้ความรู้สึกจับได้

ชื่อเมย์ยืนอยู่ข้างๆ เห็นเขามีสีหน้าผิดปกติ จึงรีบยื่นมือออกไปทาบ
หน้าผากเขา ปากร่ายอาคม บรรเทาความกระสับกระส่ายในใจท่าเซียนจวิน
“เป็นเช่นไร” ชื่อเมย์ท่องอาคมสงบวิญญานหนึ่งจบ จ้องใบหน้าเขา
เขม็งพรางถาม

ท่าเซียนจวินมิได้ตอบทันที ผ่านไปนาน เขาจึงยกมือขึ้น ขยับนิ้วมือ
เล็บที่ตัดแต่งได้รูปราวกับผลึกน้ำแข็ง ไม่ปรากฏภูลีเลือดสดกนิด

เขาลุกขึ้นจากโลง

“ข้ารู้สึกเหมือนฝันไปนานมาก...” ท่าเซียนจวินเอ่ยถ้อยคำแรกด้วย
น้ำเสียงแหบพร่า

ดวงตาชื่อเมย์ฉายแววระแวดระวัง “ล้วนมิใช่ความจริง”

ชุดคลุมดำของตัจจวินดูขยับเมฆ ดิ้นทองดูจวารี เขาก้าวออกจาก
โลงศพ สีหน้าหม่นมัว “ข้าก็คิดเช่นนั้น”

เขาจ้องชื่อเมย์ ชื่อเมย์เองก็จ้องเขา ครู่ต่อมา ชื่อเมย์จึงลองหยั่งเชิง
“เจ้ายังจำได้หรือไม่ว่าตนเองคือใคร”

“...”

เงยไปนาน

บุรุษหล่อเหลาเย็นชาผู้นั้นคล้ายหัวเราะเบาๆ ริมฝีปากบางขยับ

“ทำไมจะจำไม่ได้ ทำเขียนตี้จวิน โม่หฺราน โม่เวยอวี”

เขาเซซงักไปเล็กน้อย หลุบตาลง ทำความเคารพซื้อเมย์ที่ตัวเกร็ง ถึงขีดสุดอย่างเกียจคร้าน “ยอมเป็นทาสรับใช้นายท่าน”

ในดวงตาซื้อเมย์คล้ายมีประกายลึกลับลอดวูบผ่าน แต่เขายังมึนงง คลายใจ เขาหยิบหินผลึกก้อนหนึ่งออกมาจากในถุงเงินคน ของสิ่งนั้น เปล่งประกายสีเขียวคราม ลักษณะแปลกประหลาด เป็นหินผลึกแข็งแกร่ง ที่สุดที่ใช้วัดพลังวิญญาณของผู้ฝึกบำเพ็ญ

ลูกกระตือกรของเขาขยับ กอดความคาดหวังอันแรงกล้า ขณะเดิน เข้าไปพลางยื่นหินผลึกใส่มือทำเขียนจวิน

“จุดมันให้สว่างได้หรือไม่”

“...” ทำเขียนจวินเหลือบมองหินก้อนนี้อย่างเฉยชา เอ่ยเสียงเนิบ “มีอันใตยาก” ลั่นคำ นิ้วมือก็บีบเข้ามา เส้นเลือดที่มือปูดโปน

เพียงชั่วขณะ กระแสวิญญาณที่แข็งแกร่งที่สุดก็ผนึกรวมอยู่ในนั้น ไม่เพียงหินผลึกเปล่งแสงเจิดจ้าในชั่วอึดใจ แต่ยังปรากฏรอยปริร้าว เป็นริ้ว ๆ

ซื้อเมย์สะกดลมหายใจ ดวงตาจับจ้องไปที่หินก้อนนั้น นิ่งงันไปชั่วขณะ

พลันได้ยินเสียงดังเปรี้ยะ หินระเบิดเป็นผุยผงคานิ้วมือเรียวขาวซิด ของทำเขียนจวิน ก่อนจะสลายเป็นเก้าถ่านปลิวกระจายด้วยพลังวิญญาณ อันแข็งแกร่ง...

กลายเป็นฝุ่นธุลี!

“นั่นเป็นอะไร” ทำเขียนจวินขยี้เศษผงที่ปลายนิ้วมือ พลางแค้น หัวเราะเย็นซา “ไม่ทนมือเอาซะเลย”

ซื้อเมย์พ่นอกลายลงทันที เขาเดินกลับไปข้างหลัง ทรวดลงนั่งบนเก้าอี้ศิลาข้าง ๆ อย่างหมดริ้วแรง

นี่...คือพลังต่อสู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในโลกมนุษย์...ในที่สุด ช่วงเวลานี้ ก็กลับมาอยู่ในกำมือซ้ำอีกครั้งแล้วหรือ

ซื้อเมย์ไม่อาจจะรับอารมณ์ จากที่สิ้นเติมเล็กน้อยกลายเป็นรุนแรง

แสงสลัวในห้องศิลาส่องจับใบหน้างามล้ำของเขา เป็นความลึกลับลึด หรือว่า
ผ่องนคลาย? แสงสลัววางวูบไหว ทำให้มองเห็นไม่ชัดเจน จนถึงขั้น
ดูแปลกประหลาด

ผ่านไปพักใหญ่ ซือเม่ยจึงเอาหน้าซุกฝ่ามือทั้งสองข้าง พึมพำ
เสียงแหบ “ท่านแม่ ท่านเห็นหรือไม่ ข้าทำได้แล้ว”

ทันใดนั้นเขาก็คล้ายคลุ้มคลั่งขึ้นมา ผุดลุกขึ้น ร้องตะโกนท่ามกลาง
ความว่างเปล่าภายในห้องศิลาที่นอกจากเขากับท่าเซียนจวินแล้ว ก็ไม่มี
บุคคลที่สามอีก “ท่านเห็นหรือไม่ ไกลแล้ว! พวกท่านเห็นแล้วหรือไม่”

ไม่มีผู้ใดตอบเขา เขาหัวเราะลั่นอยู่ในห้องลับอันเงียบงันนี้ หัวเราะ
จนน้ำตาไหล...เป็นหยดน้ำตาสีทอง

เหมือนกับช่วงชีวิตงเบาะคนงามกระดุกผีเสื้อในอดีต

กดลองอ่าน